

Argo! Ianyan wacinyanke lo! (welkom Argo! rijn je te zien!) Ake iyuskiyay wačinyanke lo", antwoordde Argo. (Ik ben blij je weer te zien.) Great Hope kwam naar hem toe. "Hau, napé aú wo! Toníktuka hwo? Tuktél niyáte? (Laat ons de hand schudden. Hoe gaat het? Waar is je vader?)

"Atéwaye kin kit'A," vertelde Argo. (Mijn vader is dood.) "Héon ičan̄te mašiče. Wičáša wašté kin héča kin he wičáwala," meende de oude man. (Dat spijt mij. Ik geloof dat hij een goede man was.) Argo knikte. "Čiŋhíŋtku wašté kin hemáča." (Ik ben een goede zoon.) Great Hope legde kort zijn hand op Argos arm. "Wakályapi yatkán̄ k'el na wólwol woúŋglakapi kte lo." (Laten we praten bij een kop koffie en iets te eten.) Argo stemde in. "Táku óta ečičiya kta blúha." (Ik heb je veel te vertellen.)

Ze namen plaats op de grond voor de ingang van de blokhut en Argo begon te spreken. Hij vertelde het opperhoofd alles over zijn vaders ziekte en diens dood en over de ranch en zijn huwelijk met Lucinda, zijn affaire met Kyra en hij besloot zijn verhaal met het feit dat Lucinda hem had weg gestuurd.

Great Hope luisterde aandachtig, zonder hem in de rede te vallen. Toen Argo uitgesproken was, zaten ze beiden lange tijd zwijgend bij elkaar. "Akíčita iyótan̄ ohítika kin wiwášté aótala yuhá," merkte de medicijnman toen op. (De dapperste krijger heeft meer goede vrouwen dan normaal.) Argo antwoordde bedroefd dat Kyra weg was en Great Hope klopte hem even op zijn schouder. Hij had de stellige overtuiging dat alles goed zou komen en Argo hoopte vurig dat hij gelijk had. De oude Indiaan gaf hem de raad Lucinda een beetje tijd te gunnen. Ze zou hem vast en zeker zijn misstap vergeven. Argo knikte ten teken dat hij de woorden van Great Hope begrepen had.

"Loyáčin̄ hwo? (Heb je honger?) vroeg de medicijnman. Argo knikte. "Lowáčin̄ yeló." (Ik heb honger.) "Pápa sáka yačín̄ hwo?" (Wil je gedroogd buffelvlees?) "Wan̄ží mak'ú wo," antwoordde Argo. (Geef me er één) Great Hope gaf hem een gerookt en gedroogd, donker stuk vlees en Argo bedankte hem. "Pilámaya yeló!"

Tijdens het eten spraken ze verder over Argos daden en over zijn ruzie met zijn beste vriend Tom. Af en toe schonk de Indiaan hem koffie bij en Argo bedankte hem steeds uitvoerig. Hij keek de oude medicijnman iedere keer maar kort aan, omdat zijn vader hem had geleerd dat Indianen elkaar nooit aanstaarden, behalve als ze verliefd waren, of vijanden van elkaar.

Argo bedacht dat hij veel van zijn vader had geleerd, ook de taal der Lakota Indianen en hij was er trots op zich met het volk dat één was met de natuur, te kunnen onderhouden. Met Lucinda sprak hij nooit Lakota. Zij kwam uit Texas en was een Comanche en helaas was er van haar moedertaal niet veel overgebleven, toen vroeger de Indianen door de blanken werden gedwongen engels te spreken. Zodoende sprak zij daarvan slechts enkele woorden.

Zijn gedachten werden plotseling onderbroken, omdat hij de hoefslag van een paard hoorde en hij keek op. Great Hope had het ook gehoord, maar hij bleef rustig zitten en Argo zag dan ook geen reden om te reageren. Het geluid van de hoeven werd luider, wat betekende dat het in hun richting kwam en het duurde dan ook niet lang, voordat ze het dier in het vizier kregen. Het was het bonte paard dat Argo in de bergen gezien had, met zijn ruit. "Čiŋkšíwaye kin̄," verduidelijkte Great Hope. (Mijn zoon.)

Bijna direct voor hen kwam het bonte paard tot staan en de man liet zich van zijn blote rug glijden. Met een zacht fluitend en sissend geluid stuurde hij het paard weg, maar het verwijderde zich niet al te ver. De zoon van Great Hope, die ongeveer zo oud was als Argo zelf, kwam naar hem toe en ze begroetten elkaar kort.

"Ničáže kin̄ táku hwo?" wilde Argo weten. (Hoe is je naam?) "Wičhákhiyuhapi," kwam het enigszins trotse antwoord. (Great Bear.) Argo knikte kort als erkenning. "Heákan̄tu wan̄bláka ya," sprak hij. (Ik heb je gezien op de top van de berg.) Een moment lang was het alsof Great Bear hem negeerde, maar Argo wist dat het niet zo